

Двадцятий прелюд

Микола Вінграновський

Привіт тобі, ріко моєї долі!..
Ні, я себе не можу уявить
Без тебе, Дніпре, як і без тополі,
Що в серці моїм змалку тополить.

І навіть в цю запівнічну годину,
Коли б, здавалося, переді мною світ,
Переді мною всесвіт і політ
Думок і почуттів у верховину, —
Я раптом надивляю Україну...

Хвилину тому був я чародій,
Титан, володар, бог тисячосилий!
Віки гортав я, плакав і радів,
Вмирав, народжувався і знов ставав я сивий,

Був простором мій лагідний папір,
Де я писав народами і рухав
Сонця, і Землю, і колони зір,
І час був мірою мого людського духу.

Як раптом вибухнуло серце!.. І на нім
Дніпрові хвилі всесвіт застелили,
І я позбувся мужності і сили —
Стою хлопчиськом в мареві яснім...

Шляхи і степ... вітри і вітряки...
Озима, шипшина і тополі...
І спокій повнить груди і думки...
Мовчи, любові Мовчіть, буремні долі!

Мій світ стоїть мені уперше знові
І тихну я, і світ у тиші плаче...
Ми з ним удвох... ніхто нас не побаче,
Ніхто не захвилює нашу кров.

Прощай, любов, і зненависть, і горе!

Прощайте, думи! Щастя і жалі!
Мене до себе первозданне горне
Дніпророжденний світ мій на землі,

І хата моя біла, і криниця,
І ніжний борщ з картоплею на дні...
Прийдіть мені! Верніться мені!
Благословіть мене і посміхніться!

Благословіть!.. Обов'язком і правом
Я змушений свій зір перевести:
Переді мною смерті і заграви,
Концтабори, прокляття і хрести;

Зруйновані народи і стремління,
Поранені бажання і думки,
Запродані хвилинами віки
Злились в хорали миру і цвітіння!

Застугоніли армії галопи,
І їх натхненники, вчуваючи кінець,
Серця перекопали на окопи
І захищаються з покопаних сердець!..

Не сплять всі партії, всі уряди не сплять,
Не спить трава і пам'ятники теплі,
Не сплять доріг зелено-сиві петлі,
І час не спить, щоб вирок підписать!..